

**МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
ОДЕСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ВНУТРІШНІХ СПРАВ
КАФЕДРА АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА ТА
АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРОЦЕСУ**

**«СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА
УКРАЇНИ»**

**Матеріали
IX Міжнародної науково-практичної інтернет конференції**

28 жовтня 2022 року

Одеса
ОДУВС
2022

УДК 342.92(477)
ББК 67.9.(4Укр)401.0
С764

Статті друкуються в авторському варіанті.
Оргкомітет дозволив собі лише скорочення
статей, які суттєво перевищували пропоновані обсяги

Стан та перспективи розвитку
С764 адміністративного права України: матеріали
Міжнародної науково-практичної інтернет
конференції, м. Одеса, 28 жовтня 2022 р. – Одеса
: ОДУВС, 2022. – 152с.

УДК 342.92(477)
ББК
67.9.(4Укр)401.0

© ОДУВС, 2022

Вельмишановні учасники конференції!

Шановні учасники міжнародної наукової конференції, від імені ректорату і Вченої ради Одеського державного університету внутрішніх справ щиро вітаю всіх присутніх гостей та учасників сьогоднішнього наукового заходу!

Метою конференції є об'єднання зусиль до проблем та перспектив розвитку в сучасному реформуванні сфер адміністративного права України, налагодження співпраці та обмін досвідом. Тематика публікацій охоплює найактуальніші проблеми сьогодення, які виникають в галузі адміністративного права України та зарубіжних країн.

Дякую всім хто знайшов можливість взяти участь у нашому заході незважаючи на такий непростий для країни час. Вже понад вісім місяців в Україні запроваджено правовий режим воєнного стану, що передбачає надання відповідним органам державної влади, можливості забезпечувати передбачені Законом України «Про правовий режим воєнного стану» повноваження та заходи, необхідні для забезпечення оборони України, захисту безпеки населення та інтересів держави, а також тимчасове, зумовлене загрозою, обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина та прав і законних інтересів юридичних осіб із зазначенням строку дії цих обмежень. Все це робиться заради однієї мети – вистояти у боротьбі із супротивником та зберегти правову, демократичну і незалежну державу!

В роботі конференції беруть участь провідні науковці, викладачі та здобувачі вищих навчальних закладів та наукових установ України, а також практичні співробітники.

Бажаю всім учасникам в першу чергу міцного здоров'я, творчої наснаги, плідної роботи, а також цікавої дискусії, активного обміну думками та досвідом і безумовно впровадження результатів наукових досліджень в практичну діяльність.

Дмитро Швець,
ректор Одеського державного
університету внутрішніх
справ

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УЧАСТІ НАСЕЛЕННЯ В ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Грохольський В. Л., професор кафедри, д.ю. н., професор (Одеський державний університет внутрішніх справ, м. Одеса, Україна).

Відомо, що найважливіша роль у боротьбі з правопорушеннями належить державі, тільки в руках держави зосереджено засоби впливу і інститути примусу. Держава визначає напрямки протидії злочинності, форми і методи охорони громадського порядку, завдання, функції, повноваження і компетенцію правоохоронних органів та інші питання у цій сфері. Разом із тим, не слід забувати, що зусилля держави можуть бути успішними тільки при взаємодії з усіма інститутами громадянського суспільства та громадянами. Це визнано кримінологами всього світу і закріплено в ряді резолюцій ООН. Зокрема, в матеріалах спеціальної сесії IV Конгресу ООН по боротьбі зі злочинністю і поводженню з правопорушниками сформульовано висновок про те, що у різних країнах світу по-різному використовується інститут участі громадськості в боротьбі зі злочинністю, ці розбіжності мають об'єктивну політичну і соціально-економічну основу, але суть закріпленої в резолюції позиції зводиться до того, що без допомоги всього населення, всього суспільства успіх у боротьбі зі злочинністю неможливий [1].

Участь населенням в діяльності Національної поліції України може здійснюватися у різних формах, передбачених законодавством України. Така участь відбувається на добровільній основі і в окремих випадках може носити конфіденційний характер. Частіше за все громадяни залучаються для: засвідчення своїм підписом результатів проведення окремих слідчих (розшукових) заходів реальним подіям у складених документах; проведення окремих консультацій з питань контрольно-ревізійної діяльності, екології, технічним, соціальним та іншим питанням; використання для проведення окремих слідчих (розшукових) заходів, огляду (обшуку) житлових та інших приміщень, транспортних засобів та іншого майна громадян. Окремі громадяни можуть залучатися для проведення пошукових заходів: пошук підозрюваних за прикметами, фотокартками, фотороботом, прикметами викрадених речей та ін.

Сьогодні працівникам поліції досить складно, а в окремих випадках і неможливо виконати завдання з протидії злочинності, охорони громадського порядку лише за рахунок сил правоохоронних органів та їх технічного оснащення, без активної допомоги з боку населення.

Переконали, що сьогодні, особливо в період воєнного стану, слід чітко визначити форми участі населення в діяльності і надання допомоги поліції. Сьогодні мова повинна йти не про окремі форми і випадки взаємодії окремих суб'єктів поліції з населення, а про активну участь населення у такій протидії, створення умов для такої участі. Потрібно створити такі умови, при яких населення не просто спостерігає за результатами діяльності поліції, а було активним учасником цих процесів, мало можливість здійснювати реальний контроль за діяльністю поліції, брати участь в проведенні окремих заходів, відчувати свою необхідність і причетність до результатів діяльності поліції. І сьогоднішні зміни, що відбуваються в нашому

суспільстві сприяють формуванню нових взаємовідносин між населенням і правоохоронною системою, органами державної влади, місцевим самоврядуванням. Тому, одним з основних завдань держави, на сучасному етапі, є створення умов для участі населення у такій важливій загальносуспільній справі як протидія злочинності, охорона громадського порядку і громадської безпеки.

Слід відмітити, що ефективна участь населення в діяльності поліції можлива лише при високій взаємній довірі сторін, чого сьогодні в Україні, поки що на жаль, не спостерігається на такому рівні як в інших країнах Європейського Союзу. Наприклад, рівень довіри до поліції у: Фінляндії – 88 %, Данії – 86 %, Австрії – 76 %, Німеччині – 75 % [2].

Дослідження проведене Харківським інститутом соціальних досліджень за спільним проектом з Харківською правозахисною групою «Боротьба проти катувань, поганого поводження та безкарності в Україні» за підтримки Європейського Союзу показало, що в Україні поліції довіряють 30,4 % опитаних (серед яких 2,7 % – повністю довіряють, а 27,7 % – радше довіряють, ніж не довіряють). 50 % опитаних вказали, що не довіряють поліції: серед них 29,6 %, імовірно, що не довіряють, і 20,4 % – зовсім не довіряють. Таким чином, поліція загалом має негативне сальдо довіри (-19,6 %) [3].

Значна кількість опитаних оцінює діяльність поліції як неефективну. Так, роботою місцевої поліції незадоволені 49,4 % респондентів, а української поліції загалом – 52,7 %. Задоволених діяльністю місцевої поліції приблизно третина – 33,7 %, а національної поліції загалом – 29,5 % [3].

Більша частина опитаних (75,7 %) не мала жодних контактів із поліцією протягом року. Серед найбільш розповсюджених причин контактування респонденти вказали: ситуації, коли родичі або знайомі ставали жертвами злочину (5,4 %), контакт, коли було необхідно оформити документи (4,6 %), ситуації, коли поліція зупинила на вулиці з метою перевірки (4,1 %) [3].

На мій погляд, такі цифри свідчать про відсутність належної роботи з населенням. Якби поліція проводила профілактичну, просвітню, роз'яснювальну та іншу роботу серед населення, то не було б 75,7 % населення, які взагалі не мали жодних контактів з поліцією. Тому не дивно, що, ці люди не можуть дати оцінку діяльності поліції і вони навіть не знають чим можуть бути корисними для поліції. 26,4 % опитаних самі вказали на слабкий зв'язок поліції з населенням. 69,6 % респондентів зазначили, що отримують інформацію про діяльність поліції переважно з новин по ТБ, 51,4 % з розказаних історій з життя знайомих та друзів, 41,3 % з новин в інтернеті [3].

Водночас, незважаючи на неналежну, на мій погляд, роботу з населенням, 36,3 % опитаних вказали про готовність допомагати поліції за будь-яких обставин. 8,7 % респондентів вказали, що не будуть допомагати поліції за жодних обставин [3]. На перший погляд, це начебто не великий відсоток, але, в цілому по державі це мільйони. осіб.

Думки респондентів про те, чи варто звертатись до поліції із повідомленням про злочин, розділились наступним чином: завжди звернуться до поліції - 33,4 % опитаних, звернуться в більшості випадків – 23,6 %, вирішать залежно від ситуації –

28,8 %, а 1,6 % – не звертатимуться за жодних обставин. Значна кількість опитаних потерпілих (40,2 %) не зверталась до поліції із заявами про злочин, жертвою якого вони стали [3], що свідчить про низький рівень довіри до поліції, прокуратури і судової влади.

Якщо більшість жертв злочину (64,6 %) відзначає, що заяву про злочин було прийнято відразу, 19 % – довелось почекати, то у 4,4 % її відмовились приймати взагалі [3], що свідчить уже про порушення законності. 74,7 % жертв злочинів залишились незадоволеними тим, як поліція розібралась з їхнім випадком, задоволені – лише 21,7 % [3].

Пояснень вище зазначеним результатам опитувань може бути багато, але основні з них полягають в тому, що для довіри населення до поліції і ефективного залучення населення до діяльності поліції не вистачає її відкритості і доступності, дотримання верховенства права і законності, уміння вести діалог з населенням та інформувати населення про результати роботи.

Виникає питання, а що робити, щоб покращити цей стан? На мій погляд є десятки різних заходів, але зараз без ніяких особливих затрат уже можна запровадити ряд форм участі окремих представників населення в діяльності поліції. Зокрема, в умовах відсутності потужного професійного як управлінського, так і виконавчого ядра на різних рівнях, у ряді випадків окремих досвідчених пенсіонерів поліції, науковців, які займаються дослідженням питань з протидії злочинності, доцільно б запрошувати до участі в цій діяльності як радників, консультантів. Це надасть можливість керівникам органів і служб поліції більш ретельно вивчити і розглядати причини і умови злочинності, розробляти та впроваджувати різні програми з залучення населення до діяльності поліції та багато інших питань у цьому напрямі. Сьогодні управлінське консультування на низовому і середньому рівнях не застосовується, хоча основна частина усієї поліцейської діяльності відбувається саме на цих рівнях.

Радники, консультанти - це фахівці, найчастіше вчені, що займаються питаннями управління в даній галузі діяльності, знавці передового досвіду, здатні практично надати допомогу з вирішення складних управлінських завдань. Керівник, іноді уявляючи, що йому потрібно започаткувати, але не має часу і сил запровадити в життя наявні ідеї. У таких випадках постає потреба в допомозі консультанта з управління, який на основі аналізу відповідних проблем і власного досвіду допоможе йому вжити необхідних заходів.

Сьогодні уже діють консалтингові фірми, які надають консультації з управління у сфері економіки, фінансів та інших напрямів бізнесу, але у правоохоронній сфері, поки що, це чомусь не застосовується.

Здійснюючи заходи із забезпечення участі населення в діяльності поліції слід також пам'ятати, що:

- 1) населення, в основному, негативно ставиться до правопорушників, але це не завжди збігається з бажанням викрити конкретного правопорушника;

- 2) громадяни у своїй більшості доброзичливо ставляться до роботи правоохоронних органів, але це не означає, що в будь-якому випадку вони їм готові допомогти.

Такий стан, на мій погляд, не слід називати критичним і ситуацію можна покращити шляхом позитивного впливу на свідомість населення, з метою появи у них бажання допомагати поліції. З цією метою необхідно постійно здійснювати правову пропаганду серед населення і підвищуючи його правосвідомість. В Україні, на жаль, з цим є проблема і на державному (відомчому) рівнях цим питанням не приділяється належної уваги, про що свідчать результати вище наведеного опитування.

У забезпеченні правової пропаганди та підготовці населення до надання допомоги поліції важливе місце відводиться засобам масової інформації (ЗМІ), діяльність яких регулюється законами «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні», «Про інформацію», [«Про телебачення та радіомовлення»](#) та низкою інших нормативно-правових актів. Але, на жаль, в жодному із них немає чіткого визначення завдань і функцій ЗМІ.

Водночас, сприйняття громадянами результатів діяльності поліції багато в чому залежить від якості та змісту отримуваної ними інформації, яку в переважній більшості вони черпають з преси, телебачення, інтернет-мережі та інших комунікативних засобів. Якою буде ця інформація, позитивною чи негативною, залежить не лише від того, наскільки якісно подається ця інформація поліцією (підрозділи комунікації) на офіційних веб-сайтах, в друкованих виданнях, телебаченні, а й від того, наскільки ефективно побудована система взаємодії поліції (підрозділів комунікації) безпосередньо із журналістами. На жаль, така співпраця нормативно не врегульована. Ця проблема є надзвичайно актуальною, адже значна частина інформації, яка отримується у результаті діяльності органів, підрозділів поліції має службову, слідчу та етичну складові, і межі надання такої інформації для ЗМІ не визначено. Така ситуація призводить до того, що, аби не нашкодити нікому, підрозділи комунікації змушені подавати «суху» інформацію, без подробиць. Але це часто сприймається представниками ЗМІ як приховування або необ'єктивне висвітлення інформації. Як результат, ЗМІ часто висвітлюють ту чи іншу ситуацію на свій розсуд, користуючись не завжди достовірними та компетентними джерелами. І на цьому ґрунті виникають конфліктні ситуації.

Для ефективної співпраці поліції з ЗМІ підрозділам комунікації потрібно працювати на випередження, і подавати об'єктивну інформацію вчасно, тим самим мінімізуючи розповсюдження чуток і отримання негативної, перекрученої інформації з інших джерел. З цією метою необхідно:

а) планувати тематику, періодичність і обсяг інформації, яка надається населенню;

б) планувати співпрацю з різними ЗМІ, які будуть доводити надану інформацію до населення;

в) з метою недопущення перекручувань норм закону, фактів і обставин кримінальних проваджень, стану і динаміки злочинності консультувати журналістів по матеріалах, що надаються їм для опублікування;

г) при необхідності надавати можливість і допомогу журналістам у перевірці інформації;

д) якомога більше залучати журналістів до співпраці.

І нарешті, питання участі населення в діяльності поліції та забезпечені правопорядку в державі необхідно невідкладно вирішувати. Адже сьогодні уже є очевидним, що роль і значення участі населення в забезпеченні правопорядку зростатиме, і форми такої участі потребують удосконалення та правового регулювання.

Література:

1. Грохольський В. Л. Державне регулювання боротьби з корупцією та організованою злочинністю. *Коррупция: региональные и отраслевые тенденции*: сб. науч. статей / под ред. М. Ф. Орзиха, В. Н. Дремина. Библиотека журнала «Юридический весник». Одеса: Фенікс, 2003. С. 66-70.
2. Бова А. А. Рівень довіри до поліції (міліції): крос-національні зіставлення. *Боротьба з організованою злочинністю і корупцією*. 2006. № 13. URL: <http://mndc.naiu.kiev.ua/Gurnal/> (дата звернення 18.10.2022)
3. Оцінка діяльності Національної поліції України за допомогою опитування громадської думки (резюме національного звіту). URL: <https://khpg.org/1550061985> (дата звернення 19.10.2022).

ЗМІСТ	
<i>Швець Дмитро</i> ВСТУПНЕ СЛОВО	3
<i>Грохольський В. Л.</i> ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УЧАСТІ НАСЕЛЕННЯ В ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ	4
<i>Миколенко О.І.</i> ПРОБЛЕМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО АДМІНІСТРАТИВНУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ	8
<i>Стеценко С.Г.</i> ТИПОВІ ТА ЗРАЗКОВІ СПРАВИ У СУЧАСНИХ УМОВАХ РОЗВИТКУ АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДОЧИНСТВА УКРАЇНИ	10
<i>Ярмакі Х.П.</i> ВЗАЄМОДІЯ СУБ'ЄКТІВ ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВАХ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ	13
<i>Бааджи Н.А.</i> ДЕЯКІ АСПЕКТИ ЩОДО ПРАВОВОГО ВРЕГУЛЮВАННЯ СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ В УКРАЇНІ	16
<i>Баранов С.О.</i> ОСОБЛИВОСТІ ЗДІЙСНЕННЯ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ ПІД ЧАС ДІЇ АДМІНІСТРАТИВНО- ПРАВОВОГО РЕЖИМУ ВОЄННОГО СТАНУ	19
<i>Біла В., Стариченко А.</i> ДОТРИМАННЯ КОНСТИТУЦІЙНИХ ПРАВ ТА СВОБОД В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	23
<i>Бльок Н.В.</i> ПРО ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ БІЖЕНЦІВ ТА ВНУТРІШНЬО ПЕРЕМІЩЕНИХ ОСІБ	26

<i>Божко Д., Баранов С.</i> ОСОБЛИВОСТІ РОЗГЛЯДУ В СУДАХ СПРАВ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	29
<i>Бортник Н. П., Мельник Н. О.</i> БІЖЕНЦІ ТА ВПО – СУЧАСНА ПРОБЛЕМА ТА ВИКЛИКИ ДЛЯ УКРАЇНИ	32
<i>Буртова В.В., Баранов С.О.</i> ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ ЩОДО ОХОРОНИ ПУБЛІЧНОГО ПОРЯДКУ І БЕЗПЕКИ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	34
<i>Верещак Е. С., Пісоцька К. О.</i> АДМІНІСТРАТИВНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ГРОМАДЯН ЗА ВЧИНЕННЯ ПРАВОПОРУШЕНЬ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	37
<i>Волокітенко О.М.</i> ПРОФІЛАКТИКА ДИТЯЧИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ ПІДРОЗДІЛАМИ ЮВЕНАЛЬНОЇ ПРЕВЕНЦІЇ ПІД ЧАС ДІЇ ПРАВОВИХ РЕЖИМІВ ВОЄННОГО ЧИ НАДЗВИЧАЙНОГО СТАНІВ	39
<i>Галунько В.М., Кузьменко Ю.В.</i> ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА УКРАЇНИ У СФЕРІ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ: У РАЗІ СМЕРТІ ЧИ ВТРАТИ ПРАЦЕЗДАТНОСТІ	41
<i>Голинська Л.О., Рудой К.М.</i> РОЛЬ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ДЛЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ ПРОФЕСІЙНОГО НАВЧАННЯ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ	45
<i>Гуцаленко У.В., Сірко В.С.</i> ДІЯЛЬНІСТЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В УМОВАХ ПРАВОВОГО РЕЖИМУ ВОЄННОГО СТАНУ	48
<i>Доценко О. С.</i> ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ЩОДО ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЙНИМ ПОРУШЕННЯМ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	50

<i>Закалик Г.М., Шувар Н.М, Герасимчук А. О.</i> ДІАГНОСТИКА ПОТРЕБИ У СПІЛКУВАННІ ПІДЛІТКІВ В УМОВАХ СЬОГОДЕННЯ	54
<i>Закалик Г. М., Шувар Н. М., Гончарова Д. І.</i> ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ЮНАКІВ З ПРОЯВАМИ ЖАРГОНУ В ІГРОВОМУ І ДЕВІАНТНОМУ СПІЛКУВАННІ	57
<i>Заросило В.О., Євчук Т.В.</i> ОКРЕМІ ПИТАННЯ ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ КАТЕГОРІЇ ГРОМАДСЬКЕ (ПУБЛІЧНЕ) МІСЦЕ	62
<i>Ізбаши К. С., Аносенков А. А.</i> СУЧАСНИЙ СТАН СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ В УКРАЇНІ	65
<i>Кабакчей І. А., Грохольський В. Л.</i> УТВОРЕННЯ ВІЙСЬКОВО-ЦИВІЛЬНИХ АДМІНІСТРАЦІЙ ТА ВІЙСЬКОВИХ АДМІНІСТРАЦІЙ В УКРАЇНІ	68
<i>Киян Д.В.</i> ДЕЯКІ ПИТАННЯ, ЩОДО ПУБЛІЧНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ ПІД ЧАС ВОЄННОГО СТАНУ	72
<i>Ківало Л.В., Миколенко О.І.</i> ПОРУШЕННЯ ПРИСЯГИ ДЕРЖАВНОГО СЛУЖБОВЦЯ ЯК ПІДСТАВА ЗВІЛЬНЕННЯ ОСОБИ З ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ	74
<i>Коваль І.І., Баранов С.,</i> ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ АДМІНІСТРАТИВНО-ДЕЛІКТНИХ ВІДНОСИН ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ	76
<i>Ковний Ю. Є.</i> ПРОБЛЕМИ КОМПЛЕКСНОСТІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОЇ ЕТНОНАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ	79
<i>Коломієць С.С., Баранов С.О.</i> ПОВНОВАЖЕННЯ ПОЛІЦІЇ ПІД ЧАС ДІЇ ВОЄННОГО СТАНУ	81
<i>Комзюк А. Т., Комзюк М.А.</i> ЩОДО РОЗВИТКУ ТЕОРІЇ АДМІНІСТРАТИВНИХ АКТИВ У ПРИЙНЯТОМУ ЗАКОНІ УКРАЇНИ «ПРО	83

АДМІНІСТРАТИВНУ ПРОЦЕДУРУ»	
<i>Коропатов О.М.</i> ВЗАЄМОДІЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ З ДОБРОВОЛЬЧИМ ФОРМУВАННЯМ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ГРОМАДИ УКРАЇНИ	86
<i>Коростієнко Н. С., Бортник Н.П.</i> РОЛЬ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИХ ЗАСОБІВ У ЗАПОБІГАННІ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ	89
<i>Кравчук М.А., Баранов С.О.</i> ОСОБЛИВОСТІ СУДОВОГО РОЗГЛЯДУ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	91
<i>Кузніченко О.В., Дерменжи М.А.</i> ПОЗИТИВНІ СТОРОНИ МЕДІАЦІЇ	93
<i>Куцакова А.А., Грохольський В.Л.</i> АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПІДГОТОВКИ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ МІНІСТЕРСТВА ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ	95
<i>Максименко А.В., Рудой К.М.</i> АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС БІЖЕНЦІВ В УКРАЇНІ	97
<i>Малішевська В. В., Рудой К.М.</i> АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ПИТАННЯ ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	102
<i>Мамедов А., Стариченко А.</i> ЄВРОПЕЙСЬКІ СТАНДАРТИ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРОЦЕСУ ТА ЗНАЧЕННЯ ПРАКТИКИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ ДЛЯ АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДОЧИНСТВА	105
<i>Манько Д. Г.</i> ЩОДО ЗАГАЛЬНИХ ТЕНДЕНЦІЙ ДІДЖИТАЛІЗАЦІЇ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ У СУЧАСНІЙ ДЕРЖАВІ	108
<i>Медведєва В.М., Сірко В.С.</i> АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ ТА В СТАРОДАВНІЙ ІСТОРІЇ	110

<i>Моргунов О.А.</i> ІДЕОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА УКРАЇНИ	113
<i>Львова Є. О.</i> АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ НОРМОТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ УКРАЇНИ В УМОВАХ	117
<i>Ляшук Р. М.</i> ГЛОБАЛЬНИХ ТА РЕГІОНАЛЬНИХ ВИКЛИКІВ ОГЛЯД ТРАНСПОРТНИХ ЗАСОБІВ І ВАНТАЖІВ ПІД ЧАС ПРИКОРДОННОГО КОНТРОЛЮ	120
<i>Остапенко О. І., Байк О.І.</i> АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	123
<i>Погребняк О.Г.</i> ІТАЛІЙСЬКИЙ ШЛЯХ СТАНОВЛЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРОЦЕДУР В ПУБЛІЧНІЙ СФЕРІ ТА МОЖЛИВІСТЬ ПЕРЕЙНЯТТЯ ДОСВІДУ В СУЧАСНЕ	126
<i>Рева В. Р., Сірко В. С.</i> АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО УКРАЇНИ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ	128
<i>Рибаченко С. П , Баранов С.О.</i> ВИКОРИСТАННЯ ТЕХНІЧНИХ ЗАСОБІВ ЗБОРУ ТА ПЕРЕВІРКИ ІНФОРМАЦІЇ ДЛЯ ЗАПОБІГАННЯ ВЧИНЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ НА ДЕРЖАВНОМУ КОРДОНІ	131
<i>Рудой К.М.</i> ПРИНЦИП ЕФЕКТИВНОГО ПРАВОСУДДЯ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДОЧИНСТВІ В УКРАЇНІ	134
<i>Сірко В. С.</i> РОЗШИРЕННЯ ПОВНОВАЖЕНЬ НАЦПОЛІЦІЇ НА ЧАС ВОЄННОГО СТАНУ	136

<i>Стариченко А. О.</i> ЗАПОБІГАННЯ ТА ПРОТИДІЯ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ ПІДРОЗДІЛАМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ	138
<i>Ульянов О.І.</i> СПІВВІДНОШЕННЯ КАТЕГОРІЙ «ПРОФІЛАКТИЧНА» ТА «ПРЕВЕНТИВНА» ДІЯЛЬНІСТЬ	141
<i>Ярмакі В. Х.</i> ДЕЯКІ АСПЕКТИ ЗАРУБІЖНОГО ДОСВІДУ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ ПОБУДОВИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ЮСТИЦІЇ.	143